

ma orwas, et rikkus ja rahha innimest üksi önnelikuks teeb ja et siis kõik muud murred ja waewad fadduwad; agga se soorititud on ei tahtnud kaua mitte tulla. Õnnekas sai ühobel päewal jälle uut juttu kuulda, mis temmale veel suremat himmu teggi. Üks wanna naabri eit olli temmale üttelnud, et üllewel mäe-mürdes kašwada, teise rohhu seas, nisugune rohhi, et kui sedda üllesleitakse, siis mäggi ennast lahti aeb ja nenda peab leidja kohhe Falju koopa sisse astuma, seal istuda seitse wanna meest laua ümber, kes ni paljo kulda ja hõbbedat lubbada wõtta, kui keegi tahhab eht jõuab ärra konda. Nüud kāis naene igga päew omma lehmale rohtu korjamäas, piisuke tūttar kāe otsas, mõtteldeš: „Ehk juhtub, et ma selle immeliku rohhu ülles leian.“

Ükskord olli ta jälle palju rohtu kofku korjanud ja korvi sisse kofku pannud. Sedda rasket korvi kandis temma omma pea peal ja piisukene tūttar kāis temma kāe kōrwas eddas, kui korraka mäggi lahti langes ja tem-

ma koopa ette, kui ukse ette seisma jai ja näggi sealt, kuid a seitse wanna halli meest ühhe laua ümber ištusid, kellel kõigil diete pitkad habbemed suus oolid, ja nende ümber sured kulla ja hõbbeda hunnikud hiilgasid. Maesukene olli ušin alla nende jure minnema ja waatma, viškas rohhud kõik korvist wålja, läks ja täitis sedda kulla ja hõbbedaga täis. Kui ta walmis olli ja wålja tullemaga hakkas, ütles üks neist wannast meestest: „Naene! ärra unnusta sa sedda kõige kallimad warra sia!“ Naene ei pannud agga ruttuga sedda tähhelegi, waid lõikas agga koju pole. Agga kui ta häddalt olli alt ülles tulnud, langes mäggi jälle kinni, kui ennegi ja temma piisukene tūttar, kes al kusaga mängima jáanud, jái mäe sisse! Nüud olli naese hädd ja furwastus suur. Ta joostis kohhe öppetaja juure ja ráakis temmale omma süddame häddu ülles, mis temma peale olli nüud tulnud.

Öppetaja ütles, et temma keige wåhhemast seitse aastad piddi ootama, kui omma tütre jälle kätte piddi sama. Ta piddi seitšme aasta párrast